0833 Aroganca.... vera združena z ostrino razuma

28. marec 1939: Knjiga 17 Bertha Dudde

Neizrekljivo trpljenje je posledica pomanjkanje vere pri ljudeh, in četudi bi nebeški Oče v svojem usmiljenju želel obvladati bedo z očitnimi dokazi o Božji dejavnosti, kar naj bi ljudem olajšalo verovanje...., je to za ljudi, ki so prežeti s svojimi vrednotami, jalovo prizadevanje. Gospod vstopa v življenje vsakega človeka na toliko različnih načinov.... vedno znova jim je dana priložnost, da vstopijo z Njim v otroški odnos.... Če bi ljudje bolj poslušali svoje srce in manj, kaj jim svetuje razum, bi bilo človeštvo v boljšem položaju in bi imelo veliko globljo vero, kot jo ima sedaj.

Človeka, ki poskuša vse razložiti in razčleniti intelektualno, ni mogoče (ga Bog ne more) učiti. Razum brez vere nima nobene vrednosti, sama vera bo všeč nebeškemu Očetu, toda vera v povezavi z intelektualno ostrino je za človeka blagodejna nad vsemi pričakovanji, saj mu bo šele zdaj zasijala prava luč, šele zdaj bo stal pri viru vse modrosti, njegovo srce pa se bo razširilo ob spoznanju, kakšno obilje duhovnih dobrin se mu zdaj ponuja in kako uspešno zdaj lahko uporablja svojo intelektualno ostrino, ki je neločljivo povezana z globoko vero. Zato je potrebno iz vira modrosti neprestano črpati, kajti izvir, ki je odprt za osvežitev človeštva, ne bo usahnil, razen če človeštvo vse zavrne in ne ceni osvežitve in okrepitve, ki mu je ponujena.

Največja napaka in tudi najhujši prekršek zoper božanski red je človekova vzvišenost nad drugimi.... saj je tam resnično težko najti pravo rešitev. Kdor je majhen, a se ima za velikega, izgubi tudi vsak občutek za pomen resnicoljubnost.... Kdor v sebi ni žejen resnice, tudi nikoli ne bo mogel presojati in ne bo mogel razlikovati resnice od laži, če je ta ljudem ponujena kot duhovna dobrina. Kdor želi v prvi vrsti uveljaviti sebe in svoj ugled, nima interesa za iskanje resnice.... Resnica je zanj neprijetna, ker najprej zahteva samospoznanje, človek pa bi se (prej) moral spustiti z visokega piedestala (podstavka) na katerega se je sam povzpel.

In tako lahko v luči stoji le tisti, ki spoštuje resnico kot najvišjo vrlino, kajti čisto resnico lahko sprejme le resnice željna oseba, in to z najglobljo ponižnostjo srca.... Božja milost se ne približuje nadutosti, pač pa je vsakdo, ki živi v ponižnosti, vedno in za vedno v Božji milosti.... In tako mora človek najprej spoznati samega sebe in ob tem spoznanju se mora zavedati svoje ničevosti, potem se bo ponižno sklonil pred svojim Stvarnikom in mu ne bo odvzeta božja milost, ki mu pomaga stati v pravi luči.... Amen.

Bertha Dudde